

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Quòd Judæi convinci debeant de Adventu Messiaë è Scripturis
veteris Testamenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

potens DEI fuisse brachium, ulciscens unigeniti sui mortem Filii.

Tandem celebris hæc Jerosolyma desit esse caput & asyllum nationis Judaicæ, & æviternum facta est sepulchrum populi hujus olim tam famosi, & religionis ipsius antea tam splendidæ, tamque ex illa, nisi mœsta ejusdem memoria, & fragmenta ruinarum ipsius ultra mille sexcentos annos semper dispersa manserint per universam terram; quin se unquam reunire potuerint ad componendum unum populum, monstrandò per hoc, se non esse deinceps in mundo, nisi ut per totum orbem infelices agant testes adventus Messia, quem egerant in crucem, cujusque sanguis persequatur ipsos adhuc, ipsorumque ulciscatur crudelitatem. Quid respondere mihi potestis ad hæc? non sunt fabulæ, quas vobis refero, sunt veritates nimis quàm perspectæ vobis, quia didicistis propriò vestrò easdem experimentò. An non ceditis,

nec manus datis hisce argumentis?

Rem accipis in malo sensu, ipsi dicebant mihi! Verum quidem est, miseras nostras, quibus à pluribus sæculis obruimur, summas esse & absque exemplo; sed ignoramus, nosque latent desuper consilia DEI. Novimus quidem nos peccatores esse, & peccatorum nostrorum minimum majoribus adhuc dignum esse suppliciis: forsitan DEUS per tam diuturnas calamitates disponit nos, ut tantò suavius olim degustemus felicitatem, quàm fruemur, dum Messias ex contingentiis non fundamus fidem nostram, sed in verbo Dei, quod habemus in manibus nostris, in quo certam tenemus promissionem de mittendo nobis Messia, qui felices nos reddet ac beatos: præsentem nostræ miseriæ luculenter nobis insinuant, ipsum nondum venisse: Novimus enim fidelem esse DEum in promissis suis. Et ecce solidum spei nostræ fulcimentum.

ARGUMENTUM.

Quòd Judæi convinci debeant de adventu Messia è Scripturis veteris Testamenti.

ARTICULUS II.

Oportet Messiam vel jam venisse, vel ponit illis bonus noster Ecclesiasticus, assentior in hoc vobis; sed

dissentimus, an venerit, an nondum venerit? Vos dicitis, quòd nondum venerit, quòdque expectetis ipsum adhuc: Et ego dico,

dico, quod venerit ante mille sexcentos octoginta quatuor annos, neque is deinceps sit expectandus ultra. Non dicimus ambo veritatem; sustinet enim omnino contrarium uterque; non dicimus etiam ambo falsum: Nam supposita certa promissione, in quam consentimus, debet necessario vel jam venisse, vel nondum venisse. Oportet ergo e duobus unum demonstrare veritatem, quam sustinet, & huic alterum dare manus. Per quid judicare nos vis de facto?

Ex libris nostris, dicit Judæus; siquidem hi purum complectuntur Dei Verbum; hi Scripturas continent antiquissimas & maximè authenticas totius mundi. Non est hic liber particularis cujusdam hominis, sed integri aliquis populi; non est liber unius duntaxat temporis, sed omnium prorsus sæculorum. Non est liber humanus, sed divinus, cum compositus sit à Prophetis, qui non scripserunt nisi id, quod didicerunt à DEO ipso, & locuti sunt res tam sublimes, tamque admirabiles, ut inveniri & excogitari non potuissent ab intellectu hominum. Ex his haurimus cognitionem promissi nobis Messia; & tu ipse non cognovisses illum, nisi nostros lectitasses libros; hi legitimi sunt iudices, quorum est nostram dirimere causam. Admitto illos, re-

spondet Ecclesiasticus, æquè ac tu credo firmiter, quidquid in omnibus veteris Testamenti libris est exaratum: aspicio hinc clarè sicut tu promissiones de adventu Messia, sed certitudinem hic non video, quod nondum advenerit; imò potius videtur mihi per signa manifestissima ipsis promissionibus annexa, quod necessario jam venisse debuerit.

Messias veniet, dicunt omnes Scripturæ; hoc est certum: Nam impossibile est, promissionem DEI manere promissionem, abs eo, quod unquam impleatur. Sed quando veniet? quæ signa, ut cognoscatur, quando venturus sit, & quinam effectus expectandi ex adventu ipsius è cælo in terram? Omnia hæc tam clarè observata sunt, tamque evidenter adimpleta sunt in persona JESU CHRISTI, ut more vestro quis debeat cœcutire, qui id non videat.

I. Nonnè verum est, quod annotatur in quadragesimo no-

Scripturæ veteris Testamenti recipiuntur tam à Christianis quam Judæis,

Genes. 49.

Sceptrum ablatum est à domo Juda, ergo Messias venit.

Z

pro-

procurabant mortem ejus, manifestè omninò contestabantur, se Regem non habere, nisi Cæsarem: fatebantur igitur ipsimet, præter mentem suam, quòd venerit Messias, eoquòd non haberent amplius alium Regem, quàm extraneum, nec etiam alium velent quàm illum.

Dan. 9.

II. Nihil disertius est, quàm septuaginta hebdomada Danielis, ubi ad amuilim annotatur tempus, non solùm, quando Messias venturus sit, sed etiam, quando sit occidendus; quòdque populus, qui eum negaturus est, non futurus sit amplius populus ejus, quòdque civitas sancta dissipanda sit à populo & Duce venturo: quòdque finis belli futura sit vastitas & ultima desolatio, quæ perseverabit usque in finem? Sed hæc nonnè singulatim acciderunt? JESUS Christus occisus est, & populus ejus, qui negavit eum ceu Messiam suum, non est amplius populus ejus, & Jerosolyma devastata est, quin unquam in priorem poterit redigi statum: manifestè igitur patet, Messiam promissum jamjam venisse. Dices, quòd tempus septuaginta harum hebdomadam Danielis non possit tam exactè numerari, nec sciri, quando inceperint, eò quòd Propheta non satis clarè hac de re loquatur, nec etiam, quando finiendæ sint, ob diversas Chro-

Prophetia Danielis est evidenter impleta: ergò venit Messias,

nologistarum supputationes: sed tota hæc controversia non attingit ad summum nisi annos ducentos; & ecce jam plures quàm mille sexcentos elapsos, ubi nullam invenire poteris rationem eòsque illas extendendi. Oportet ergò vel pertinaciter claudere oculos absque ratione, vel candidè fateri, Messiam jam venisse, & non amplius esse expectandum.

III. Nonnè dictum, & toties Familia David iteratò dictum est in Prophetis, & Bethlehem non sunt amplius; ergò venit Messias, quòd Messias futurus sit Filius David, & nasciturus in Bethlehem. Jam, ubi est modò familia David? ubi est Bethlehem? omnia hæc quasi annullata sunt, ita ut ne quidem eorum supersint vestigia, jam antè plura sæcula. Necessariò igitur jam à longo tempore venisse debuit Messias, eoquòd extiterit Filius David & natus in Bethlehem: Vel dicendum est, ipsum nunquam venturum & promissionem de illo mittendo factam à Deo, nunquam mittendam in effectum. Ecce igitur tempus adventus ejus tam accurate tamque signanter notatum, ut omnis ratione præditus clarè videat, id jamjam effluxisse.

Si posthæc consideres signa particularia, quæ data sunt ad cognoscendum tempus adventus ejus; nonnè vides omnia illa, quæ à Prophetis exarata sunt, con-

Malach. 3. conspecta & verificata esse in persona Christi JESU. Malachias scripsit, ipsum habiturum aliquem præcursores; sanctus Joannes Baptista præcursor fuit Christi JESU; Michæas natorum esse in Bethlehem; Isaias, ipsum cognoscendum fore in medio duorum animalium; Zacharias & regius Vates, ipsum fore reprobandum, non agnoscendum, tradendum, vendendum, colaphizandum, illudendum, potandum felle, manibus

Omnes Prophetæ de Messia factæ, conspectæ sunt in Christo JESU: ergo Messias venit.

pedibusque perforandum, in facie conspuendum, super vestimenta ejus mittendam sortem, ipsum tertiâ die resuscitandum, & tandem ascensurum in cælos ac sessurum ad dexteram DEI. Et omnia hæc tam particularia nonnè sigillatim acciderunt in persona Christi JESU, eâ ratione, quâ prænuntiata sunt à Prophetis, quin unquam aliquis vel antè, vel post eum fuerit visus, qui simile quid habuerit, quique dixerit, se Messiam esse? decipi igitur non possumus dicendo, ipsum venisse.

Jerem. 31.

Tandem, si quæras, ubi sint operationes & effectus adventus ejus, annotati à Prophetis, ipsum nobis promittentibus, nonnè hi omnes patent ad oculum? prædictum est à Jeremia: *Ecce dies venient dicit Dominus, & feriam domui Israël & domui Juda fœdus novum; non secundum pactum, quod pe-*

*pigi cum Patribus vestris, in die, quâ apprehendi manum eorum, ut educrem eos de terra Egypti: sed hoc erit pactum, quod feriam cum domo Israël post dies illos, dicit Dominus. Dabo legem meam in visceribus eorum, & in corde eorum scribam eam; & ero eis in DEum, & ipsi erunt mihi in populum. Ab eodem: quod Judæi reprobaturi sint Christum JESUM, & consequenter reprobandi à Deo. Prædictum est ab Ezechiele: *Disperdam simulachra* Ezech. 30. *& cessare faciam idola de Memphis &c.* quodque ab omnibus nationibus mundi offerendum sit Deo vero Sacrificium mundum, quod non amplius futurum sit ex animalibus. Prædictum est ab Osea: quod populus, qui fuerat Ose. 1. populus ejus, non amplius futurus sit populus ejus. Et à pluribus Prophetis: quod omnes nationes terræ venient ad eum in multitudine. Et à Joële: quod Joël. 2. effusus sit Spiritum suum super eos, & daturus illis cor novum, ut ambulare eos faciat in visis suis. Jam quis non videt, omnia hæc accidisse, sicut prædicta sunt, tempore adventus Messie? dubitandum ergò non est amplius, quin venerit.*

Siquidem nonnè verum est, novam jam esse legem, quæ dominetur in universa terra, quæque oblivisci faciat veteris Testamenti? Quis efficere hoc potuit, nisi potentia veri Messie? ipse est Messias.

Omnes effectus adventus Messie à Prophetis prænuntiatos videre erat in Christo: ergò Non.

Nonne verum est, Judæos non amplius esse populum dilectum Deo, postquam Messiam occiderunt? apparet hoc ex miserabili, in quem redacti sunt, statu. Nonne verum est, omnia idolorum templa esse subversa, omnia animalium sacrificia deleta, nec aliud modò sacrificium offerri Deo, quàm illud Altarium Religionis Christianæ? Nonne verum est, quòd pro Judæis à DEO reprobatis, qui non erant nisi pugillus populi, venerint gentiles turmatim ad adorandum verum Deum & componendam Ecclesiam Christianam? quique pro eo, quòd in infidelitate constituti vitam duxerint prorsus animale, exin colla subdentes jugo & legi sancti Evangelii, in maximo visi sunt numero, qui vitam ducebant Angelicam? renuntiârunt Principes suis dignitatibus, deseruerunt divites suas divitias, suam virgines consecrârunt Deo virginitatem; quin & tantâ fuerunt animi magnitudine, ut suam illi sacrificarent per Martyrium vitam; suos pueri reliquerunt Parentes, penes quos millenis fruebantur deliciis & concesserunt in desertis, ad amplexandas ibi summas vitæ austeritates. Quis efficere poterit hæc omnia? unde tam ingens orta est mutatio, quam videre licuit in mundi facie, quæque tam diuturno per-

Effectus admirabilis adventus Messie.

severat jam tempore, & indies magis magisque perficitur? Estne hæc virtus ficti cujusdam & imaginarii Messie, quæ operari hæc omnia potuit prodigia non nisi omnipotenti Dei brachio possibile? Nonne cernis hic certas adventus promissi Messie notas, quæ ipsâ luce meridianâ sint clariores?

Duo Rabbini, quorum offuscaverat ingens hic splendor oculos, inquirebant velamen quoddam ad imminuendam, quâ obruebantur, claritatem. Verum est, dicebant, persuadere potuisse hæc illos, qui facile credunt: sed quanta alia ex parte habemus argumenta tam evidentia, tamque certa, quòd promissus Messias nondum advenerit, ut omninò negari non possint? Depinxerunt illum Prophetæ coloribus tam vivis, tamque illustribus, ut impossibile sit, ipsum non cognitum iri à mortalibus, dum advenerit: Siquidem debet is esse Rex regum, & Dominus dominantium; regnum erit in manu ipsius, potestas & imperium; populo suo conferet victorias adversum inimicos suos; divitiis & honoribus locupletabit illum; cum scriptum sit: Gloria & divitiæ in domo ejus: Et nos nihil horum omnium vidimus; sed potius populus Deo dilectus nunquàm majori oppressus fuit miseriâ, quam

Deceptio & cecitas Judæorum.

quàm post adventum existimati vestri Messias: Longè abest, quòd ipse sit Messias: verus enim Messias benignissimus erit Salvator & Redemptor omnipotens, qui nonnisi bona conferet nobis, & hic nonnisi malis nos affecit.

O quàm estis adhuc carnales, respondit illis Ecclesiasticus! Ecce vobis infelicitatem Patrum vestrorum & vestram. Ipsi erant carnales, & vos estis; ipsi sic erant assueti rebus sensibilibus, ut parvam spiritualium haberent cognitionem. Promittebatur illis, quòd à Messia ad se venturo implendi forent omni bonorum genere: sed hoc verbum, *Bonorum*, est æquivocum, quòd intelligi potest vel corporaliter, vel spiritualiter; patres vestri noluerunt illud intelligere nisi corporaliter. Sed nonnè judicare potuerunt, alia esse bona quam corporalia, cum quædam sit vita spiritualis & invisibilis, & anima immortalis sine comparatione nobilior corpore? Nonnè absque intermissione ipsimet loquebantur de Jacob, Isaac, Abraham, qui amplius non habebant esse corporale, sed anima ipsorum semper manebat immortalis? An nesciebant, quòd cum Deus incomparabiliter pluris æstimet animam corpore, ipse missurus nobis esset Messiam, ad afferendum nobis è cælo bona potius spiritualia & invisibilia, quàm

corporalia & visibilia? Nonnè judicare poterant, quòd, si quæstio foret de bonis corporalibus, non opus fuerit adventu Messias ad ipsos locupletandos? quæ majora bona dare illis poterat, quàm quæ jam acceperunt? an possidendam illis traderet regionem magis jucundam & fecundam? sed talis non erat in mundo: an redderet illos magis liberos, nullique omninò subiectos? sed ipsimet dicebant: Filii Abraham sumus & nemini servivimus unquam. An liberaret eos à captivitate magis dura, quàm fuerit illa Aegypti vel Babylonis? sed durior & intolerabilior illà non erat, quantum spectat ad corpora. Quid ergò? an majora in favorem ipsorum patraret prodigia? sed impossibile erat majora videre, quàm transitum maris rubri, manna præparatum ipsis in deserto, & tot alia, quæ stupore impleverunt omnes mundi partes.

Opus igitur erat venire Messiam de cælo, ad afferendum illis bona longè majora, magisque stolidi, quam corporalia, quæque tantum superarent illa in dignitate, quantum corpus superatur ab anima. Bona corporalia non erant nisi figuræ, quia more figurarum sunt transitoria: sed bona spiritualia sunt veritates, quia invariabilia sunt & æterna: jam veritas semper sine

Quòd Jesus Christus nobis afferat vera bona, quorum Judæi nonnisi figuras habebant.

Intelligentum est spiritualiter, quod Judæi intelligunt corporaliter.

comparatione nobilior est, quàm figura. Liberatio è captivitate Ægypti nihil erat, adducta in comparisonem cum liberatione è tyrannide peccati, quam secum Messias nobis attulit. Transitus maris rubri nihil erat comparatus cum amaris pœnitentiæ lachrymis, & adorando sanguineo balneo Redemptoris, quod transire nos oportet non in terram promissionis, sed in terram viventium, quæ est patria nostra cœlestis. Manna deserti nihil erat respectu sanctissimæ Eucharistiæ, in qua pretiosò suò nos pascit corpore. Victoria de inimicis visibilibus nihil erat intuitu illius, quam reportare nos facit de invisibilibus. Et tandem omnes corporales divitiæ nihil erant æquiparata inæstimabili gratiarum & meritorum ipsius thesauro, quem nunquàm non aspectum servat ad nos locupletandos.

Res mira! quòd eòsque Judæi amaverint figuras, ut illas deserere nunquàm voluerint etiam in præsentia veritatis. Sed nonnè videtis, figuras datas non esse, ut semper durarent, & apparente lumine migrandum esse tenebris: Relinquitte ergò tan-

dem, relinquitte figuras vestras, tranfite ad veritatem.

Dum his intendebamus; tenebat è curiosorum & ignavorum illorum, qui ubivis sese insinuant congressibus nihil ad se spectantibus, numero quispiam ad nos, & postquam aliquandiu nostro discursui præbuisset aures, & audisset afferri à nobis plures Scripturæ textus, sive verè Atheus fuerit, sive talis apparere voluerit, irrisoriè & contemptim dicit nobis: Admiror, dum tantum inniti vos video historiis temporis jam elapsi: an ignoratis plerasque illarum fabulis scaterere ac figmentis? plurimos in vita mea lectitavi apologos, quasdam etiam legendo evolvi historias, & speciosas ubivis comperi imaginationes. Sed fateor, librum illum, quem vestra nuncupatis Biblia, compactum esse è lepidissimis, quos unquam legerim, apologis. Ad hæc Rabbitorum quispiam interpellando ipsum, sermonem adortur pro defensione veteris sui Testamenti, & magno accensus zelo ita ad eos fari cœpit.

ARGU.

Occursus aliquis Athei arguens continuandæ Consultationi.

Sex quibus frangitur probabilitas rarum Testa

Primum ipsum quita